

Recensie de Volkskrant ★★★★★ Mist

‘Mist’ toont het verlies van identiteit bij dementie op tragikomische wijze, en ook de impact op naasten

In de voorstelling *Mist* treft de ziekte een routinier uit het variété. Hoeveel is er nog over van de artiest Willy Borèl, die hij telkens vrolijk zingend aan het publiek voorschotelt?

Vanaf links: Ydwer Bosma, Laus Steenbeeke en Myrthe Burger in ‘Mist’.Bron Set Vexy

Bal, wekker, stropdas. Na de tragikomische voorstelling *Mist*, over complexe emoties rondom dementie, hoor je toeschouwers hardop oefenen of ze zich de woordjes nog kunnen herinneren die als geheugentestje aan de hoofdpersoon zijn voorgelegd. Een arts kan via vragenlijsten, hersenscans en het meten van cognitieve vaardigheden vaststellen of bij iemand sprake is van de ziekte van Alzheimer of een andere vorm van dementie. Omdat de aantallen zo schrikbarend hoog zijn (1 op de 5 tot 7 mannen, 1 op de 3 vrouwen), zoeken mensen graag naar geruststelling (‘Ik nog niet’).

Bij *Mist* treft de ziekte een routinier uit het variété, iemand die gewend is de boel te vermaken en bedonderen. Bovendien heeft hij tijdens zijn levenslange drang naar het podium ook een hang naar alcohol weten te camoufleren. Althans, dat denkt hij. Hoeveel is er nog over van de artiest Willy Borèl, die hij telkens vrolijk zingend aan het publiek voorschotelt?

In deze nieuwe tekst van Ydwer Bosma (die, alternerend met Melle Berendse, ook de rol van arts en manager speelt) draait het niet alleen om het verlies van decorum en

identiteit van de hoofdpersoon, in alle registers voluit gespeeld door Laus Steenbeeke, maar ook om de impact van dementie op naasten. Oud zeer, onverwerkte pijn, ongefilterde woede, ongeremde wanhoop en (valse) herinneringen borrelen omhoog, soms in wat al te makkelijke grappen verpakt.

Danny Westerweel en Myrthe Burger spelen de dienstbare dubbelrollen van een verwaarloosde zoon, een vaderloze dochter, een trouwe pianist en een roddeljournalist. Zij komen op tussen de witte gordijndraden die rondom de speelvloer hangen, met Steenbeeke als magnetisch middelpunt. Het praktische toneelbeeld balanceert daarmee fraai tussen een onpersoonlijke kamer in een verzorgingstehuis en het verwarde hoofd van diegene die de draad kwijtraakt.